

Herrat kutsuti Peterburri liikma, ta wottis
mind siina kasa. Seäl ma sain wahhest So-
me- ja ka meie ma rahwast nähha ja lootsin
jo, et ma seäl piddin Jummalat sannale
sama. Se juhtus, et, ma ei tea, mis-
suaguse asja pärrast minno õige pärris-
herra se. ammal aial ka Peterburris olli. Kog-
gematta temma sai felti selle Herraga kelle
jures ma nüüd olin. Temma näggi mind,
mälletas minno näo, ja minna mälletassin
ka tedda weel wahhe. Ta hakkas kohhe
minno käest käsima, ja talama seini kui
minna keik onna Elo-luggu temmale üs-
les räkisin. Se minno pärris herra läkki-
tas kohhe selle Junkro järrele, kes mind
olli ärramüüd: agga se olli jo surnud.
Siiski ta satis teised tunnistusse ramatud
selle peäle, et ma temma pärris olin, ja
ma sain nenda temma jure. Agga, et ma
ükslord jo olin ärra-jooksnud, ei wõind
minno Herral lotust olla, et ma piddin
meest

meest parrandama ja eddespidi sanna kuul-
ma, sepärrast müüs temma mind jälle ühhe
teise Wäe Pealikule ärra. Minno õnneks se
on juhtund, et minno Herra nüüd siin küh-
helfoõnas korteris on, ja ma palun teid
wägga, kallis õppetaja, wõtke mind ka
õppima, et ma Jummalat saaksin tun-
da. Kõl mul on halle meel, kui ma
nään, et minno noremal weinal on praeg-
go meie Issa perre käes kes kahhe aasta
eest on ärra surnud, temma käest kõi wäga
ga hästi, minnul õlleks sesamma põlli õs-
nud kui ma õlleksin paikale jänud.

Temma jäi õppima, pealugemised
sai ta selgeks, agga ei ta ramato ennast
saand õppida. Siiski ma wõtsin tedda Loua-
le; agga warsti pärrast sedda pididi se Pealik
Riigimentiga Turki-male minnema, sest
et sel aial Turki rahwaga sõdda olli; tem-
ma läks Herra kasa, pärrast ma olin kuul-
da